

ลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

Learning Styles of Chinese Language Students in the Bachelor of Arts in Chinese for Communication Program, Rajamangala University of Technology Krungthep

สุพิชฌาย์ ทวีธนาวิริยา^{1*}, และ Kailing Zhao²
Supitcha Taveetanaviriya^{1*}, and Kailing Zhao²

^{1,2} คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ, กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย

^{1,2} Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Krungthep, Bangkok, Thailand

Received: July 11, 2024 Revised: September 11, 2024 Accepted: September 17, 2024

บทคัดย่อ

การศึกษาผู้เรียนมีความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้ลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีน HSK5 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีน HSK5 ในปีการศึกษา 2566 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประยุกต์จากแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ของ Grasha และ Reichmann มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.95 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา สถิติสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และสถิติ t-test ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาทุกระดับชั้นปี มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุด ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ และลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขันมีความสัมพันธ์ทางบวก ต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 0.05 และ 0.05 ตามลำดับส่วนลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง มีความสัมพันธ์ทางลบ ต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีน HSK5 มีการใช้ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ และลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีน HSK5 อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเข้าใจ ศึกษาลักษณะตัวบุคคล ความสนใจ รวมถึงพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแสดงออกในชั้นเรียน ลักษณะการเรียนรู้ การมีส่วนร่วม กับเพื่อนและความรับผิดชอบของผู้เรียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาจีนให้เหมาะสมกับผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

คำสำคัญ: ลีลาการเรียนรู้ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ลีลาการเรียนรู้ภาษาจีน

* Corresponding author. Tel.: 062 598 5916

Email address: supitcha.t@mail.rmutk.ac.th

Abstract

Learner study is crucial for curriculum and teaching development. The primary purposes of this study are to: 1) conduct a comparative analysis of learning styles among Chinese language students in the Communication Chinese program at Rajamangala University of Technology Krungthep, 2) assess the relationship between these learning styles and students' academic outcomes, and 3) compare the learning styles of fourth-year students who have achieved HSK5 proficiency with those who are in the process of preparing for the HSK5 exam in the 2023 academic year. The research tool was a questionnaire adapted from Grasha and Reichmann's learning style questionnaire, with a reliability coefficient of 0.95. Data analysis employed descriptive statistics, Pearson's correlation coefficient, and t-test. The results of this research showed that students across all year levels predominantly exhibited a dependent learning style. Participative, independent, and competitive learning styles positively correlated with students' Chinese language achievement levels at statistical significance levels of 0.01, 0.05, and 0.05, respectively. The avoidant learning style negatively correlated with Chinese language achievement at a 0.01 significance level. Fourth-year students who passed the HSK5 test demonstrated significantly different uses of dependent, participative, independent, and avoidant learning styles, compared to those preparing for the HSK5 test. Therefore, to tailor teaching and learning management to suit the students' learning styles, instructors have to understand and study individual traits, interests, and classroom behaviors. These include learning characteristics, peer interactions, and students' responsibility in developing Chinese language learning strategies which are suitable for learners and can stimulate both their interests and academic achievement.

Keywords: Learning styles, Chinese language students, Chinese learning styles

บทนำ

ภาษาจีนนับว่าเป็นภาษาที่มีอิทธิพลอีกภาษาหนึ่งในยุคศตวรรษที่ 21 และจัดเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับ 2 ของโลก กระทรวงศึกษาธิการให้ความสนใจกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย มุ่งเน้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาจีนในระดับสากลได้ จึงได้ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในปี 2557 ประกาศให้โรงเรียนที่มีความพร้อม สามารถสอนภาษาจีนได้ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้สถานศึกษาทั่วประเทศไทย เริ่มจัดการเรียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จากการเก็บข้อมูลของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2559) มีสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนภาษาจีนทั่วประเทศไทย ระดับประถมศึกษาจำนวน 769 แห่ง ระดับมัธยมศึกษาจำนวน 707 แห่ง อาชีวศึกษาจำนวน 173 แห่ง และระดับอุดมศึกษาจำนวน 82 แห่ง จากการเปิดเผยข้อมูลของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม ในปี 2564 สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาเปิดหลักสูตรภาษาจีนหรือเกี่ยวข้องกับภาษาจีนมีจำนวนทั้งหมด 130 หลักสูตร จากมหาวิทยาลัย 47 แห่งทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งสถาบันขงจื่อในมหาวิทยาลัยอีกจำนวน 16 แห่ง การเรียนการสอนภาษาจีนยกระดับคุณภาพ ความเข้มข้นของเนื้อหา เพื่อสนองความต้องการของตลาดแรงงานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถานศึกษาเล็งเห็นความสำคัญ เริ่มเปิดหลักสูตรภาษาจีน โดยเฉพาะระดับอุดมศึกษาที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพตรงกับความต้องการของสภาพเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

การเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันเน้นการจัดการเรียนรู้เชิงรุกหรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ถือว่าเป็นหนึ่งในหลักสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 (มาตรา 22 และ 24) ระบุว่า “กระบวนการจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” ซึ่งสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกระบวนการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมถึงควรสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ผู้ที่เลือกเรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา ล้วนคาดหวังให้ตนเองสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว และนำความรู้ที่ร่ำเรียนไปต่อยอดในการทำงาน การที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาจีนให้สำเร็จนั้น ไม่เพียงแต่ต้องอาศัยความขยัน มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ และมีความรับผิดชอบ แต่ทว่าด้านอาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบการเรียนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียน ทั้งด้านความสนใจ บุคลิกภาพ และพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแสดงออกในชั้นเรียน จัดเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความสนใจ แรงบันดาลใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ตามที่ศาสตราจารย์บรูเนอร์ (Bruner, 1977) ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา กล่าวในหนังสือ *The Process of Education* การถ่ายทอดความรู้จำนวนมากจะทำได้โดยการเรียนรู้ในสถานะที่เหมาะสม ดังนั้นการเรียนรู้ที่เหมาะสมภายใต้สถานะที่เหมาะสม จะนำไปสู่ “ความเข้าใจในรูปแบบการเรียนรู้” ของตนเอง เมื่อผู้เรียนค้นพบวิธีการเรียนที่เหมาะสมของตนเอง ไม่ว่าจะเรียนเรื่องใด ๆ ก็สามารถประสบความสำเร็จได้ ซึ่งการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จนั้น ไม่ได้มีปัจจัยอยู่ที่ผู้เรียนเพียงอย่างเดียว ปัจจัยที่สำคัญอีกประการคือผู้สอนจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเข้าใจ ศักยภาพตัวบุคคล ความสนใจ รวมถึงพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแสดงออกในชั้นเรียน ลักษณะการเรียนรู้ การมีส่วนร่วมกับเพื่อน และความรับผิดชอบของผู้เรียนก่อนจึงจะสามารถจัดการเรียนการสอน กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้อาจารย์ให้เหมาะกับผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

การศึกษาผู้เรียนมีความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ด้วยเหตุนี้การศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนทางด้านความคิด การปฏิบัติ และด้านเจตคติจะช่วยแนะแนวทางการกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาได้อย่างถูกต้อง (Tyler, 1949) การวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมของผู้เรียน อันเป็นผลมาจากการใช้หลักสูตร เป็นหนึ่งในการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน การที่ผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียน เข้าใจลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นส่วนสำคัญที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้อาจารย์และเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียน ทั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงให้ความสนใจต่อการศึกษานี้ โดยมุ่งเน้นที่รูปแบบการเรียนรู้ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเลือกใช้ในการเรียนหรือที่เรียกว่าลีลาการเรียนรู้

ในช่วงปี 2562 – 2564 เกิดวิกฤตการณ์แพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลกระทบโดยตรงต่อภาคการศึกษาทุกระดับ ทั้งในเรื่องความพร้อมของผู้เรียนด้านอุปกรณ์ทางการเรียน การปรับตัวของผู้สอนและผู้เรียน ทำให้เกิดระบบการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใหม่ (เสาวลักษณ์ อนุพันธ์, 2563) เกิดการเรียนแบบผสมผสานหลากหลายรูปแบบตามแนวคิดของผู้สอนและความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน มีการใช้ระบบออนไลน์ผสมกับเทคโนโลยีทางการสอนหลายวิธี แต่กลับมีผลกระทบในด้านของความสนใจในการเรียน การขาดวินัยของผู้เรียน เนื่องจากผู้สอนดูแลผู้เรียนได้ไม่ทั่วถึง ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือแม้แต่มิตรภาพกับผู้เรียนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยเฉพาะการเรียนการสอนที่ต้องใช้การฝึกปฏิบัติได้รับผลกระทบทำให้ผลการเรียนไม่เป็นไปตามคาดหวัง ผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น (เทียนทองแก้ว, 2563) เมื่อสถานการณ์กลับสู่สภาวะปกติในปี 2565 ผู้เรียนเริ่มกลับเข้าสู่การเรียนในรูปแบบปกติ ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องปรับตัวอีกครั้ง ทั้งในการจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติให้เป็นไปตามพฤติกรรมของผู้เรียนที่อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงจากการเรียนออนไลน์มาในระยะเวลานี้

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ สอนทักษะฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับต้นไปจนถึงระดับสูง การใช้ทักษะภาษาจีนในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ใช้ภาษาจีนในการอภิปราย นำเสนองาน และพูดต่อหน้าสาธารณะได้ รวมถึงทักษะการใช้ภาษาจีนเพื่อการทำงานด้านต่าง ๆ อาทิเช่น

ด้านการบริการ ด้านการท่องเที่ยว ด้านธุรกิจระหว่างประเทศ และการค้าออนไลน์ เป็นต้น เมื่อจบการศึกษานักศึกษามีความรู้ทางภาษาจีนเทียบเท่าทักษะการวัดความรู้ทางภาษาจีนHSK5 ซึ่งหลักสูตรสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าทดสอบเพื่อวัดระดับความรู้ทางภาษาจีนHSK5ก่อนจบการศึกษา ในด้านการจัดการเรียนการสอนมีทั้งการบรรยายและการฝึกปฏิบัติ เน้นการทำกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาจีน แต่ทว่าหลังจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนผ่านระบบออนไลน์ การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนมีข้อจำกัดมากขึ้น เมื่อสถานการณ์กลับมาสู่สภาวะปกติจึงทำให้เกิดการปรับตัวของทั้งผู้สอนและผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารแต่ละชั้นปีหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนรู้ออกมาของนักศึกษา พร้อมทั้งเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ออกมาของนักศึกษาระหว่างที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีนHSK5 กับนักศึกษาที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบวัดระดับHSK5 เพื่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน รวมถึงกิจกรรมในชั้นเรียนตรงกับลักษณะของผู้เรียนมากที่สุด เพิ่มความน่าสนใจของบทเรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดสภาวะการเรียนรู้ เพิ่มขีดความสามารถของผู้เรียนให้มีศักยภาพ มีความพร้อมสู่การทำงานหลังจบการศึกษาและ เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของประเทศสืบไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพหลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ออกมาของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีนHSK5 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5

หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ลีลาการเรียนรู้หมายถึงรูปแบบการรับรู้ การแสดงออกทางอารมณ์ และพฤติกรรมทางจิตวิทยาที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้เรียน ซึ่งสะท้อนถึงวิธีที่ผู้เรียนรับรู้ เข้าใจ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ต่างๆ (National Association of Secondary School Principals, 1979) อาจารย์รู้จักการสังเกตพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกอย่างชัดเจน และได้รับผลดีที่สุด ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม สะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพ การปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมที่อยู่ในพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคน (Keefe, 1985) การศึกษาลีลาการเรียนรู้จึงเป็นหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่เพิ่มความเข้าใจต่อตัวผู้เรียน และมีส่วนช่วยในการออกแบบบทเรียน รูปแบบการฝึกฝนหรือกิจกรรมในชั้นเรียนที่มีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจ แรงจูงใจ ความสุขในการเรียน และพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ในระยะเวลาอันสั้น

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้รับความสนใจจากนักการศึกษาและนักวิจัยนำมาประยุกต์ใช้ในวงกว้าง ช่วยให้ผู้สอนเข้าใจผู้เรียนและสามารถจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ โดยการนำแนวคิดของนักทฤษฎีที่วิเคราะห์และจำแนกผู้เรียนในแต่ละศาสตร์แขนงตามตัวแปรต่าง ๆ จัดเป็นแนวคิดทฤษฎีที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ และสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 หลัก ๆ ที่นิยมนำมาใช้มี 2 แนวคิด ได้แก่ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann ที่มุ่งศึกษาลักษณะพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแสดงออกในชั้นเรียน และลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Fleming และ Mills เป็นการเรียนรู้ของผู้เรียนจากประสบการณ์พื้นฐานเดิมโดยใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ข้อมูล (ศักดิ์เศรษฐ์ ประกอบผล, 2563) โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะมีพื้นฐาน แรงจูงใจ ความสนใจ จุดเด่น จุดด้อยและวิธีการเรียนรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้การประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาของแต่ละคนไม่เท่าเทียมกัน

(เพียรศิลป์ ปินชัย, 2561) การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาจึงมีส่วนส่งเสริมให้เกิดโอกาสประสบความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพทางภาษาของผู้เรียนได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนถือว่ามีสำคัญต่อการพัฒนาวิธีการสอน การปรับรูปแบบการฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการหรือความถนัดของผู้เรียน นักการศึกษาไทยเห็นความสำคัญและเลือกใช้แนวคิดที่หลากหลายในการจำแนกลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ไปจนกระทั่งมอบหมายแบบฝึกหัด ชิ้นงาน หรือจัดกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับแนวคิดการแบ่งลีลาการเรียนรู้ของ Grasha และ Reichmann ที่มาจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนที่เลือกแสดงออกในชั้นเรียนและการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยแนวคิดนี้เริ่มจากการที่ Grasha มีความสนใจและเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมของผู้เรียนในชั้นเรียน จำนวน 50 – 75 คน พบว่าพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักศึกษาเป็นพฤติกรรมเชิงลบมีเพียง 3 รูปแบบ คือ แบบแข่งขัน (Competitive) แบบพึ่งพา (Dependent) และแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ซึ่งในภายหลังถูกเรียกว่าลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าลีลาการสอนและลีลาการเรียนรู้ของ Grasha (1996) พบว่าทั้งสององค์ประกอบมีความสัมพันธ์ในเชิงพึ่งพาซึ่งกันและกัน ลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นแนวทางให้ผู้สอนมาปรับใช้รูปแบบการสอน เพื่อให้ห้องเรียนเกิดความน่าสนใจ และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ไปจนถึงยกระดับการสอนในชั้นเรียนได้ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ในช่วงแรก Grasha เลือกศึกษาความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ในปี 2517 Grasha ร่วมกับ Reichmann พัฒนาเครื่องมือที่สามารถวัดลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน มีชื่อว่า Grasha - Reichmann Student Learning Style Scales (Grasha & Reichmann, 1975) ได้สำเร็จ เรียกชื่อย่อว่า GRLSS

ลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann จัดเป็นการศึกษาลีลาการเรียนรู้จากลักษณะของผู้เรียนในชั้นเรียน แบ่งออกเป็น 6 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) พฤติกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียนที่แสดงถึงความไม่สนใจหรือมักจมอยู่กับความคิดอื่น ๆ ระหว่างเรียน ไม่ชอบทำกิจกรรมใด ๆ ในชั้นเรียน ไม่ชอบเนื้อหาที่เรียน ไม่ชอบการเรียนแบบเชิงรุก ปฏิเสธที่จะเรียนรู้เนื้อหาในห้องเรียน ไม่สนใจแบบแผนในห้องเรียน ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมเชิงลบ

2. แบบมีส่วนร่วม (Participative) ผู้เรียนเน้นแค่เรื่องเรียนอย่างเดียว จะพยายามร่วมทุกอย่างในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องในชั้นเรียน มีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือกับกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนในห้องเรียนเท่านั้น แต่จะไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนหรือเลือกที่จะไม่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกบวิชาที่ต้องเรียน

3. แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนชอบแข่งขันกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ชอบกิจกรรมที่ได้รับรางวัล มีความเป็นผู้นำสูง ชอบกิจกรรมที่จะได้แสดงศักยภาพเพื่อแสดงออกได้ว่าตนเองเก่งกว่าผู้อื่นและถูกชื่นชมในความสามารถ

4. แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โดยการแบ่งปันความคิด และความสามารถของตนเองร่วมกับผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการเรียนดีและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ชอบกิจกรรมที่ได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน หากมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้จะรู้สึกว่าได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น มักชอบทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว อีกทั้งยังมองห้องเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น

5. แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนเห็นผู้สอนและเพื่อนเป็นแหล่งของโครงสร้างทางความรู้และส่วนช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องการการสนับสนุนและการชี้แนะให้ทำ ไม่ชอบแสดงความสามารถของตนเอง ยินดีที่จะเรียนในสิ่งที่ถูกกำหนดหรือบังคับให้เรียน ผู้เรียนไม่ชอบการเรียนเชิงรุก กิจกรรมที่ต้องแสดงความคิดเห็น หรือใช้ความสามารถของตนเอง แต่ชอบการเรียนแบบความคิดสรุปรวบยอด รู้คำตอบอย่างง่ายหรือสูตรสำเร็จในการเรียนรู้

6. แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนชอบที่จะคิดด้วยตนเอง มักทำงานด้วยตนเองได้ดีกว่าทำงานกลุ่ม มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ต้องการเพียงคำชี้แนะของผู้สอนในชั้นเรียนเท่านั้น และจะเรียนรู้เนื้อหาในวิชาที่คิดว่ามีความสำคัญ

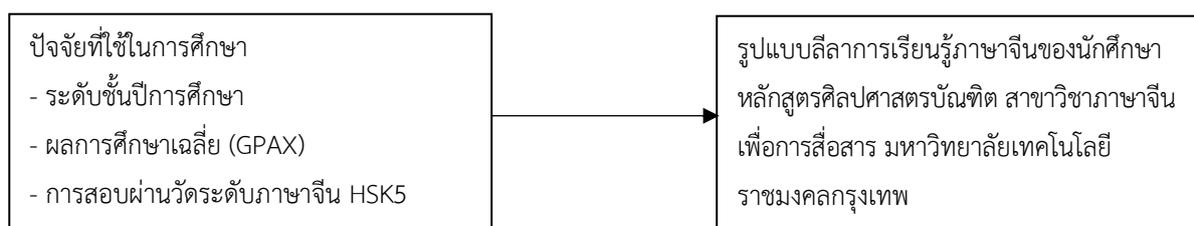
จากการทบทวนวรรณกรรมการศึกษาลีลาการเรียนรู้ที่ใช้แนวคิดของ Grasha และ Reichmann ของผู้เรียนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย พบว่าโดยส่วนมากมุ่งเน้นศึกษาลีลาการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแสดงออก

ในชั้นเรียน เพื่อออกแบบกิจกรรม ลักษณะการเรียนที่ชอบและศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างลีลาการเรียนรู้อัปกับปัจจัยด้านความแตกต่างของชั้นปี เพศ สาขาวิชาที่เรียน ดังเช่น กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา โดยการใช้แนวคิดของ Grasha และ Reichmann เปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้อัประหว่างชั้นปี เพศและกลุ่มวิชา นอกจากนี้ยังพบการศึกษารูปแบบการเรียนรู้อัปภาษาต่างประเทศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในประเทศไทย (เสนห์ เดชะวงศ์ และสมพร โกมารทัต, 2559) ดำเนินการเก็บข้อมูลจาก 8 สถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต ศึกษาเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพของความแตกต่างระหว่างลีลาการเรียนรู้อัปของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างลีลาการเรียนรู้อัปกับผลการเรียนของนักศึกษาโดยงานวิจัยที่กล่าวมาใช้แนวคิดของ Grasha และ Reichmann ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและคุณภาพ

นอกจากการศึกษาลีลาการเรียนรู้อัปตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann ที่ใช้ในผู้เรียนภาษาต่างประเทศแล้วยังพบแนวคิดนี้ในการศึกษาเปรียบเทียบผู้เรียนในศาสตร์อื่น ๆ เช่น การเปรียบเทียบหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลีลาการเรียนรู้อัปกับกิจกรรมการเรียนรู้อัปแบบสืบเสาะหาความรู้และกิจกรรมการเรียนรู้อัปแบบร่วมมือของนักเรียน (รัชชชวินท์ ยะอนันต์ และคณะ, 2559) การหาความสัมพันธ์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้อัปกับลีลาการเรียนรู้อัปของนักศึกษาพยาบาล ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้อัปตามแนวคิดของ Fleming กับลีลาการเรียนรู้อัปของนักศึกษาพยาบาล ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้อัปตามแนวคิดของ Fleming กับลีลาการเรียนรู้อัปของนักศึกษาพยาบาล (บุญเดือน วัฒนกุล และคณะ, 2564) ณัฐพงษ์ โทมัน และรพีภรณ์ เบญจพิทักษ์ดิลก (2566) ศึกษาลีลาการเรียนรู้อัปของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยศึกษาลีลาการเรียนรู้อัปของนักศึกษาที่จำแนกตามชั้นปี และสาขาวิชา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ลีลาการเรียนรู้อัปตามแนวคิดของ Grasha และ Reichmann ที่เน้นลักษณะที่ผู้เรียนแสดงออกในชั้นเรียน รวมถึงปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนมีต่อผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ประยุกต์ข้อคำถามในแบบสอบถามให้สอดคล้องกับการเรียนรู้อัปภาษาจีน เพื่อเป็นประโยชน์ในการออกแบบกิจกรรมในชั้นเรียนให้สอดคล้องกับความชอบและความถนัดของผู้เรียน เนื่องจากปัจจุบันความต้องการผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจีนในระดับกลางถึงสูงมีจำนวนมากขึ้น อีกทั้งหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าสอบวัดระดับทักษะความรู้ทางภาษาจีนHSK5 ทำให้การศึกษาลีลาการเรียนรู้อัปภาษาจีนของนักศึกษาที่สอบผ่านHSK5 อาจเป็นแนวทางเสริมสำหรับการพัฒนารูปแบบการสอน การออกแบบแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่เสริมสร้างทักษะทางภาษาจีนให้ผู้เรียนสามารถยกระดับความรู้ความสามารถทางภาษาจีนในระยะเวลาอันรวดเร็วยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดงานวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารหลังการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ศึกษาความสัมพันธ์ผลการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนของนักศึกษา และการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่สอบผ่านวัดระดับHSK5กับนักศึกษาที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบ ดำเนินการเก็บข้อมูลตามตัวแปร ชั้นปีที่ศึกษา ผลการเรียนรู้ภาษาจีน และการผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 โดยมีระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรกลุ่มที่ศึกษา คือ นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จากสถิติในระบบทะเบียนรายชื่อนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ประจำปีการศึกษา 2566 สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารมีจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 167 คน แบ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 50 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 44 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 44 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 29 คน

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล การศึกษาวิจัยเรื่องผลการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสารเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม (Questionnaire) ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประยุกต์และปรับปรุงข้อคำถามจากแบบวัดผลการเรียนรู้ของ Grasha & Reichmann จำนวน 60 ข้อคำถาม แปลเป็นภาษาไทย และจำแนกหมวดหมู่ข้อคำถามให้เหมาะสมกับการวิจัย โดยผู้วิจัยได้จำแนกข้อคำถามออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ลักษณะของผู้เรียน จำนวน 16 ข้อ ส่วนที่ 2 วิธีการเรียนภาษาจีน จำนวน 9 ข้อ ส่วนที่ 3 การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ จำนวน 11 ข้อ ส่วนที่ 4 กิจกรรมในชั้นเรียน จำนวน 8 ข้อ ส่วนที่ 5 การปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน จำนวน 8 ข้อ ส่วนที่ 6 บรรยากาศการเรียนภาษาจีน จำนวน 8 ข้อ ผู้วิจัยได้ใช้การแปลความของค่าเฉลี่ยเป็นแบบแบ่งช่วงการแปลความตามหลักการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) โดยใช้เกณฑ์ในการประเมินผล ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	การใช้ผลการเรียนรู้
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

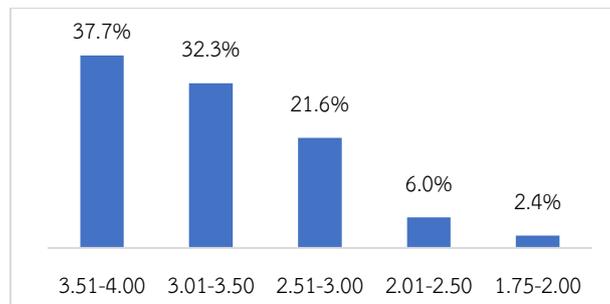
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย ค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ของแบบสอบถาม จากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนและภาษาศาสตร์ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาและตรวจสอบความเหมาะสมของแบบสอบถาม ภาษาที่ใช้ รวมถึงความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.79 สรุปได้ว่าสามารถนำข้อคำถามไปใช้ได้ เนื่องจากค่า IOC มากกว่า 0.50 และนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ได้แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ไม่ใช่นักเรียนกลุ่มที่ศึกษา จำนวน 30 คน เพื่อทำการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ เพื่อพัฒนาแนวคิดในการวิจัย จากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม (Questionnaire) กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2566 ทั้งหมด 4 ชั้นปีการศึกษา จำนวน 167 คน เพื่อดำเนินการเก็บข้อมูลให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปีการศึกษา และผลการเรียนภาษาจีน สถิติที่ใช้คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) และนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การใช้สถิติการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการใช้สถิติการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนของนักศึกษา โดยใช้ค่าสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) รวมถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่ผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 ก่อนจบการศึกษา กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยมีสมมติฐานหลัก (H_0) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 กับนักศึกษาที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 มีสถิติการเรียนรู้ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน และสมมติฐานรอง (H_1) คือ นักศึกษาที่ผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 กับนักศึกษาที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีน HSK5 มีสถิติการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ทั้งสิ้น 167 คน นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 92.2 เพศชาย ร้อยละ 3.0 และ LGBTQ+ ร้อยละ 4.8 จำแนกเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4

ภาพที่ 2 ร้อยละระดับผลการศึกษเฉลี่ย (GPAX)

เมื่อพิจารณาตามระดับผลการศึกษเฉลี่ย (GPAX) พบว่า นักศึกษาร้อยละ 37.7 มีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.51 ร้อยละ 32.3 มีผลการเรียนเฉลี่ย 3.01 – 3.50 ร้อยละ 21.6 มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.51 – 3.00 ร้อยละ 6.0 และ 2.4 มีผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 – 2.50 และ ต่ำกว่า 2.00 ตามลำดับ

ผลการศึกษาสถิติการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาทั้ง 4 ชั้นปี จำนวน 167 คน มีสถิติการเรียนรู้มากที่สุด คือ แบบพึ่งพา (Dependent) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) อยู่ที่ 4.06 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.43 สถิติการเรียนรู้ที่พบมากเป็นอันดับ 2 คือ แบบมีส่วนร่วม (Participative) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) อยู่ที่ 3.76 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.47 และอันดับ 3 คือ แบบร่วมมือ (Collaborative) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) อยู่ที่ 3.72 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.46 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สถิติการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามระดับชั้นปี

สถิติการเรียนรู้	ระดับชั้นปี								รวม	
	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3		ชั้นปีที่ 4		\bar{X}	S.D.
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. สถิติการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	3.95	0.36	4.25	0.43	4.02	0.44	3.98	0.45	4.06	0.43
2. สถิติการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative)	3.74	0.47	3.89	0.42	3.67	0.48	3.71	0.49	3.76	0.47
3. สถิติการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	3.58	0.51	3.88	0.46	3.73	0.39	3.74	0.43	3.72	0.46
4. สถิติการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	3.24	0.53	3.35	0.58	3.28	0.55	3.50	0.54	3.33	0.55
5. สถิติการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	2.98	0.48	3.32	0.54	2.99	0.51	3.11	0.64	3.10	0.55
6. สถิติการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	2.64	0.52	2.75	0.45	2.64	0.47	2.53	0.47	2.65	0.48

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับชั้นปีการศึกษา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 มีสถิติการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) มากที่สุด รองลงมาคือสถิติการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) และสถิติการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ตามลำดับ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 มีสถิติการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) มากที่สุด รองลงมาคือสถิติการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และสถิติการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 สถิติการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามระดับผลการศึกษาเฉลี่ย

สถิติการเรียนรู้	ระดับผลการศึกษาเฉลี่ย									
	3.51 – 4.00		3.01 – 3.50		2.51 – 3.00		2.01 – 2.50		ต่ำกว่า 2.00	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
สถิติการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	3.45	0.61	3.33	0.48	3.16	0.45	3.26	0.61	3.11	0.97
สถิติการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	2.49	0.54	2.74	0.39	2.78	0.41	2.66	0.60	2.67	0.26
สถิติการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	3.76	0.46	3.71	0.45	3.74	0.40	3.54	0.63	3.68	0.82
สถิติการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	4.12	0.42	4.02	0.41	3.98	0.42	4.13	0.57	4.10	0.58
สถิติการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	3.21	0.57	3.08	0.52	3.01	0.52	2.90	0.48	2.78	0.83
สถิติการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative)	3.93	0.44	3.66	0.43	3.65	0.53	3.66	0.42	3.48	0.26

จากตารางที่ 2 วิเคราะห์ลีลาการเรียนรู้จำแนกตามระดับผลการศึกษาดังนี้ พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.51 และนักศึกษามีผลการเรียนเฉลี่ย 2.01 – 2.50 มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) มากที่สุด รองลงมาคือลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ตามลำดับ สำหรับนักศึกษามีผลการเรียนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 และ ต่ำกว่า 2.00 มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) มากที่สุด รองลงมาคือลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ตามลำดับ

ข้อสังเกตที่ได้จากการผลการศึกษา นักศึกษาที่การเรียนดีเด่น (ระดับผลการศึกษามากกว่า 3.51) กับนักศึกษามีระดับผลการศึกษา 2.01-2.50 มีลีลาการเรียนรู้แบบเดียวกัน จึงทำการวิเคราะห์หาความแตกต่างรายข้อคำถามของนักศึกษา 2 กลุ่มนี้ ด้วยสถิติวิเคราะห์ t-test พบว่าลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มี 6 ข้อคำถามที่มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความแตกต่างของข้อคำถามลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษามีผลการเรียนมากกว่า 3.51 กับ นักศึกษามีระดับผลการเรียนระหว่าง 2.01-2.50

ลีลาการเรียนรู้	ข้อคำถาม	ระดับผลการศึกษาเฉลี่ย				t-test	p-value
		3.51 – 4.00		2.01 – 2.50			
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	1. ฉันต้องได้รับการฝึกฝนหรือดูแลเป็นพิเศษ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาจีน	3.27	1.01	4.40	0.84	-3.32**	0.00
ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative)	2. ฉันเบื่อหน่ายกับการบ้านหรือแบบฝึกหัดภาษาจีนที่มากเกินไป	2.86	1.17	4.10	0.88	2.38*	0.02
	3. ฉันใส่ใจในการเรียนและพยายามมีส่วนร่วมในทุกรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาจีน	4.00	0.78	3.50	0.53	-3.23**	0.00
ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	4. หากเพื่อนไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียนหรือแบบฝึกหัด ฉันยินดีที่จะอธิบายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน	4.59	0.61	4.00	0.67	2.78**	0.00
ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	5. ฉันมักถามและเปรียบเทียบคะแนนสอบและคะแนนชิ้นงานกับเพื่อน ๆ	3.02	1.30	2.10	1.10	2.11*	0.04
	6. ฉันรู้สึกดีและภูมิใจทุกครั้งในการทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือแบบฝึกหัดภาษาจีนได้ดีกว่าเพื่อน	3.79	1.00	2.80	1.14	2.86**	0.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ของลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนเฉลี่ย (GPAX) ของนักศึกษา

ลีลาการเรียนรู้	ผลการเรียนเฉลี่ย (GPAX)		
	ค่าความสัมพันธ์	p-value	ระดับความสัมพันธ์
ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	0.182*	0.019	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ
ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	-0.213**	0.006	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ
ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	0.045	0.564	ไม่มีความสัมพันธ์
ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	0.089	0.257	ไม่มีความสัมพันธ์
ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	0.173*	0.025	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ
ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative)	0.269**	0.000	มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนกับผลการเรียนเฉลี่ยของนักศึกษา จากตารางที่ 4 พบว่า ความสัมพันธ์ของลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) กับระดับผลการเรียนเฉลี่ย (GPAX) มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ โดยทั้ง 3 รูปแบบมีค่าระดับความสัมพันธ์กับผลการเรียนในระดับต่ำ กล่าวคือ นักศึกษาที่ใช้ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) มากขึ้น จะส่งผลให้มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่สูงขึ้นด้วย ส่วนลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) มีความสัมพันธ์กันในเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าระดับความสัมพันธ์ในระดับต่ำ กล่าวคือ นักศึกษาที่ใช้ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) จะส่งผลให้มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยลดลง สำหรับลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และพึ่งพา (Dependent) ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับผลการเรียนในทางสถิติ

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีน HSK5 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีน HSK5

ลีลาการเรียนรู้	สอบผ่าน HSK5		อยู่ระหว่างเตรียมตัว		t-test	p-value
			สอบ HSK5			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent)	3.73	0.62	3.29	0.34	2.39*	0.02
ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)	2.31	0.51	2.74	0.32	-2.68**	0.01
ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)	3.89	0.44	3.59	0.38	1.97	0.60
ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)	4.15	0.44	3.83	0.42	2.03*	0.05
ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)	3.24	0.82	2.99	0.40	1.03	0.31
ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative)	3.96	0.52	3.49	0.35	2.89*	0.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มที่สอบผ่านวัดระดับภาษาจีน HSK5 และกลุ่มที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีน HSK5 ดังตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ทั้ง 2 กลุ่ม

ใช้วิธีการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) (p-value = 0.02) ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) (p-value = 0.01) ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) (p-value = 0.05) และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participative) (p-value = 0.00) ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

1. ลีลาการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพหลังสถานการณ์แพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จากผลการศึกษา นักศึกษาทุกชั้นปี มีลีลาการเรียนรู้ลำดับที่ 1 เหมือนกัน คือ ใช้ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุด นักศึกษาที่มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพาจะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ชอบความชัดเจน การเรียนที่มีความคิดรวบยอด และการรับฟังความรู้จากผู้สอนและเพื่อน จัดเป็นหนึ่งใน การเรียนรู้ที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ตามการจำแนกลีลาการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann (1975) แต่ทว่า การเรียนการสอนของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร เริ่มสอนนักศึกษาตั้งแต่ทักษะภาษาจีนขั้นพื้นฐาน มีการฝึกตามตัวอย่าง โดยผู้สอนเป็นผู้นำฝึกปฏิบัติ เช่น รายวิชาทักษะการอ่านเบื้องต้น นักศึกษาฝึกอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนตามอาจารย์ผู้สอนก่อน หลังจากนั้นจึงให้นักศึกษาฝึกหัดด้วยตนเอง สำหรับรายวิชาภาษาจีนระดับกลาง และวิชาชีพเลือกนั้น ผู้สอนจะแบ่งส่วนบรรยายให้ความรู้ และเน้นจัดกิจกรรมทำงานกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน นักศึกษา โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้สอน ให้นักศึกษาเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ใหม่ เพื่อสร้างความหมายขององค์ความรู้ด้วยตนเอง จนเกิดการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะด้านความสัมพันธ์ และทักษะการสื่อสารให้แก่ นักศึกษา ซึ่งเป็นทักษะสำคัญแห่งศตวรรษที่ 21

การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงทำให้ประชากรส่วนใหญ่ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นอันดับ 2 และ 3 ตามลำดับ กล่าวคือ นักศึกษาอาจชอบทำกิจกรรมกลุ่ม ชอบแสดงความคิดเห็น แบ่งปันความคิดหรือแลกเปลี่ยนความเห็นร่วมกับเพื่อนทั้งในและนอกชั้นเรียน สอดคล้องกับงานของ ศิริพร พึ่งเพ็ชร (2559) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีการใช้ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ และลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมาก ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัจจัยจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ถึงแม้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแต่ก็ยังคงต้องการการนำทางสำหรับหลักการใช้ภาษาที่ถูกต้องจากผู้สอน จนกว่าจะสามารถเข้าใจและประยุกต์ใช้จริงได้เองในท้ายที่สุด

สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ใช้ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามลำดับ กล่าวคือ นักศึกษาจะเน้นเรื่องเรียนและคะแนนเป็นหลัก ให้ความร่วมมือกับผู้สอนทุกอย่างในชั้นเรียน มักจะพยายามส่งงานตรงเวลา และทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่อาจารย์กำหนด แต่จะปฏิเสธในการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ทั้งนี้อาจจะเป็นผลกระทบมาจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา-19 ที่ผู้เรียนขาดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนช่วงวัยมัธยมปลาย ซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ส่วนใหญ่มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน และอาจทำให้มีลีลาการเรียนรู้แตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ซึ่งสอดคล้องกับการอภิปรายผลการศึกษาของเสนห์ เดชะวงศ์ และสมพร โกมารทัต (2559) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรีในประเทศไทย จากการเก็บข้อมูลพบว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศจะมีลีลาการเรียนรู้ที่คล้ายคลึงกันและการเรียนจากระดับมัธยมศึกษา มีอิทธิพลต่อลีลาการเรียนรู้ด้านภาษาของผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย

2. เมื่อวิเคราะห์ลีลาการเรียนรู้จากระดับผลการเรียนเฉลี่ย นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.51 และ นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยระหว่าง 2.01 – 2.50 มีลีลาการเรียนรู้เหมือนกัน คือใช้ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุด รองลงมาคือลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เมื่อวิเคราะห์เจาะลึกรายชื่อเพื่อหาความแตกต่างระหว่างนักศึกษา 2 กลุ่มนี้ พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนระหว่าง 2.01 – 2.50 มีความต้องการการเรียนรู้แบบพึ่งพา ในลักษณะที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ

เป็นพิเศษ ในส่วนของนักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.51 มีลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความใส่ใจในการเรียนและพยายามมีส่วนร่วมกับทุกรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาจีน ทำให้มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี

ความสัมพันธ์ของการใช้ลีลาการเรียนรู้อาษาจีนกับผลการเรียนของนักศึกษา จะสังเกตได้ว่า ผลการศึกษาเป็นไปตามหลักความเป็นจริง คือ หากนักศึกษาใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างอิสระ ลีลาการเรียนรู้อย่างแข่งขัน และลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมมากขึ้น จะส่งผลให้มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับที่สูงขึ้น และหากนักศึกษาใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยง จะส่งผลให้มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยลดลง สำหรับลีลาการเรียนรู้อย่างพึ่งพา และลีลาการเรียนรู้อย่างร่วมมือไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ต้องมีการบรรยาย ทบทวนความรู้เดิมก่อนเริ่มเรียนความรู้ใหม่ รวมทั้งกิจกรรมที่ฝึกฝนทักษะด้านต่าง ๆ นักศึกษาเรียนรู้ผ่านกระบวนการที่เน้นครูเป็นสำคัญ เพื่อเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาจีน ซึ่งอาจสรุปได้ว่ารูปแบบการสอนของอาจารย์อาจจะมีผลกระทบต่อลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมของนักศึกษา (Marshall, 1991)

การจัดการเรียนการสอน กิจกรรมหรือมอบหมายงานปฏิบัติที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม มีส่วนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเรียนภาษา เพิ่มความสุขและแรงจูงใจในการเรียนแก่ผู้เรียน อาจส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น (ธัญญวัฒน์ ตรีเนตร, 2553) การจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้อย่างพึ่งพา ผู้สอนควรมีกระบวนการวางแผนและคำอธิบายที่ชัดเจนทั้งในเรื่องของเนื้อหา กิจกรรมและการฝึกหัด มีการกำหนดเอกสารประกอบการบรรยายหรือเอกสารประกอบการสอนที่ครอบคลุมเนื้อหาที่ผู้สอนเตรียมบรรยายไว้ทั้งหมด (ณัฐพงษ์ โทมัย และ รพีภรณ์ เบญจพิทักษ์ดิลก, 2566) ผู้เรียนภาษาจีนที่มีลีลาการเรียนรู้อย่างพึ่งพามักจะมองผู้สอนหรือเพื่อนเป็นแหล่งความรู้ ผู้สอนจึงควรสรุปรวบยอดองค์ความรู้ให้กระชับและเข้าใจง่าย เน้นการทำแบบฝึกหัดจากบทเรียน โดยผู้สอนอาจจะยกตัวอย่างที่เข้าใจง่ายให้แก่ผู้เรียน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยอยู่ภายใต้การกำกับติดตามของผู้สอน

3. จากผลการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่สอบผ่านการวัดระดับภาษาจีนHSK5 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่อยู่ระหว่างเตรียมตัวสอบวัดระดับภาษาจีนHSK5 พบว่ามีการใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างอิสระ ลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยง ลีลาการเรียนรู้อย่างพึ่งพา และลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิเคราะห์ทำให้เห็นว่านักศึกษาที่สอบผ่านวัดระดับ HSK5 ใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างพึ่งพา ลีลาการเรียนรู้อย่างอิสระ และลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบ ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาที่กำลังอยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบมีการใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงในระดับปานกลาง แต่ทว่า นักศึกษาที่ผ่านการสอบวัดระดับHSK5 ใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับน้อย ทำให้สรุปได้ว่าการที่นักศึกษาบางคนเลือกใช้ลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยง อาจจะส่งผลให้นักศึกษาต้องใช้ระยะเวลาในการเตรียมตัวเพื่อสอบผ่านวัดระดับ HSK5 เพิ่มขึ้น ซึ่งผลการเรียนเฉลี่ยของนักศึกษาที่สอบผ่านมีผลการเรียนเฉลี่ยมากกว่า 3.00 ขึ้นไป ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่ระหว่างการเตรียมตัวสอบวัดระดับHSK5 มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในทุกช่วงระดับคะแนน ทำให้เห็นว่าการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงอาจเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลต่อการเตรียมตัวสอบวัดระดับHSK5 ของนักศึกษา จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มทักษะการสอบวัดระดับแก่นักศึกษา ผู้สอนควรส่งเสริมการเรียนรู้อย่างอิสระแก่นักศึกษา มอบหมายงานหรือแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน อีกทั้งยังสามารถแนะนำหนังสือหรือสื่อที่ใช้ส่งเสริมการเรียนรู้ทางช่องทางออนไลน์เพื่อใช้ในการฝึกฝนเรียนรู้เพิ่มเติม กระตุ้นให้นักศึกษาใช้เวลาในห้องเรียนฝึกฝนตนเอง หากพบว่านักศึกษามีลีลาการเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยง ผู้สอนควรเพิ่มแรงบันดาลใจ ให้ความสนใจ กำกับติดตามและชี้ให้ผู้เรียนตระหนักถึงประโยชน์ในการเรียนรู้ เพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเองในที่สุด

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาลีลาการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วมได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศและต่างประเทศ สืบเนื่องจากการให้ความสำคัญของการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รวมถึงความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

และเกิดประสิทธิผลสูงสุดแก่ผู้เรียน สำหรับการศึกษาลีลาการเขียนรู้ภาษาจีน ถึงแม้จะยังไม่ได้มีการศึกษาที่แพร่หลายในทุกสถาบันการศึกษาที่เปิดหลักสูตรภาษาจีน แต่ทว่า จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมและสำรวจเก็บข้อมูลจากนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมณฑลกรุงเทพฯ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 167 ราย พบว่าลีลาการเขียนรู้ประเภทพฤติกรรมที่แสดงออกในชั้นเรียน ตามแนวคิดของ Grasha-Reichmann ที่นักศึกษาเลือกใช้มากที่สุดทั้ง 4 ชั้นปีคือ ลีลาการเขียนรู้แบบพึ่งพา สำหรับลีลาการเขียนรู้แบบมีส่วนร่วม และลีลาการเขียนรู้แบบร่วมมือ นักศึกษาเลือกใช้ตามบริบทและความแตกต่างของผู้เรียน ซึ่งลีลาการเขียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชาวไทยโดยส่วนมากจะเลือกใช้ลีลาการเขียนรู้ทั้ง 3 รูปแบบที่กล่าวมามากที่สุด ถึงแม้ลีลาการเขียนรู้แบบพึ่งพา และลีลาการเขียนรู้แบบมีส่วนร่วมจะมีแนวโน้มเอนเอียงไปทางการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้สอนเป็นสำคัญก็ตาม แต่ทว่าการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองในระดับต้นไปจนถึงระดับสูงนั้น ผู้เรียนบางคนจำเป็นต้องเลือกใช้การพึ่งพาประสบการณ์จากผู้สอนหรือเพื่อน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเอง ใช้เวลาในการฝึกฝนและแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกับเพื่อน จึงอาจส่งผลให้ลีลาการเขียนรู้แบบพึ่งพา และลีลาการเขียนรู้แบบมีส่วนร่วมไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลการเรียนเฉลี่ยของนักศึกษา ในขณะที่ผู้เรียนที่เลือกใช้ลีลาการเขียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอาจส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมถึงส่งผลกระทบต่อระยะเวลาของการเตรียมตัวเพื่อสอบผ่านวัดระดับHSK5 อีกด้วย

เพราะฉะนั้นหากผู้สอนมีการคำนึงถึงรูปแบบการเรียนของผู้เรียน ผู้เรียนจะมีพัฒนาการทางด้านการเรียนมากกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยเน้นเนื้อหาเพียงอย่างเดียว (Dun, 1983) ดังนั้นการศึกษาลีลาการเขียนรู้ รวมถึงพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแสดงออกในชั้นเรียน ทำให้ผู้สอนมีความเข้าใจในลักษณะความแตกต่างด้านพฤติกรรม บุคลิกภาพรวมถึงความต้องการของผู้เรียน อาจจะเป็นประโยชน์ในการเลือกจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้ตรงกับลักษณะที่ผู้เรียนเลือกแสดงออก เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีทางการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ลีลาการเขียนรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ทั้ง 4 ชั้นปี เลือกใช้ลีลาการเขียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุด การจัดการเรียนการสอนหรือกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้สอนจะต้องมีการวางแผนการสอนที่ชัดเจน ใช้ความคิดรวบยอดในการถ่ายทอดความรู้ และสามารถเลือกใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมลีลาการเขียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะทางภาษาจีน สร้างบทเรียนที่เน้นการฝึกฝนหรือเน้นภาระงาน

2. ในการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร อาจารย์ประจำหลักสูตรสามารถนำผลการวิจัยฉบับนี้ ไปปรับใช้ในสร้างกิจกรรมเพื่อสนองการเรียนรู้ของนักศึกษา เพื่อให้ได้ผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่ระบุในหลักสูตร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควบคู่การศึกษาลีลาการเขียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล 9 แห่ง
2. ควบคู่ศึกษาเปรียบเทียบลีลาการเขียนรู้ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนที่ไทยกับนักศึกษาไทยที่เรียนที่ประเทศจีน
3. ควบคู่ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับลีลาการเขียนรู้ที่นักศึกษาเลือกแสดงออกในชั้นเรียน

เอกสารอ้างอิง

กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.

วารสารศึกษาศาสตร์. 19(3), 15-25.

ณัฐพงษ์ ไตมัน และรพีภรณ์ เบญจพิทักษ์ดิลก. (2566). ลีลาการเขียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต

(คอบ.4 ปี) คณะครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารวิชาการสถาบันการ*

อาชีวศึกษาภาคใต้ 1. 8(2), 112-123.

- เทียน ทองแก้ว. (2563). การออกแบบการศึกษาในชีวิตวิถีใหม่: ผลกระทบจากการแพร่ระบาด COVID-19. *วารสาร
คุรุสภาวิทยากร*. 1(2), 1-10.
- ธัญญวัฒน์ ตรีเนตร. (2553). *การใช้งานมอบหมายปฏิบัติที่หลากหลายที่สอดคล้องกับลีลาการเรียนของผู้เรียน*. [รายงานการ
วิจัย]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- บุญเดือน วัฒนกุล, ศิริกุล การุณเจริญพาณิชย์ และศรีสุดา งามขำ. (2564). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับลีลาการ
เรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารพยาบาลสหราชอาณาจักร*, 14(2), 283-297.
- เพียรศิลป์ ปินชัย. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ. *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
13(1), 174-183.
- รัชชชวินท์ ยะอนันต์, อังคณา อ่อนธานี และวาริรัตน์ แก้วอุไร. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียน
ที่มีลีลาการเรียนรู้แตกต่างกัน โดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ.
วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร. 18(1), 166-174.
- ศิริพร พึ่งเพชร. (17, มิถุนายน, 2559). *การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารและทักษะการเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ*. [เอกสารนำเสนอในที่ประชุม]. การประชุมวิชาการและ
เสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2: บูรณาการงานวิจัย ไของค์ความรู้ สู่ความยั่งยืน, นครราชสีมา.
ศักดิ์เศรศ ประกอบผล. (2563). การวิเคราะห์ผู้เรียน: ลีลาการเรียนรู้. *ครุศาสตร์สาร*. 14(2), 1-14.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2562). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*.
กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย
สังเคราะห์ภาพรวม*. [รายงานการวิจัย]. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- เสนห์ เดชวงค์ และสมพร โกมารทัต. (2559). รายงานการวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีในประเทศไทย . มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- เสาวลักษณ์ อนุพันธ์. (2563). อนาคตทางการศึกษา: ผลกระทบจากวิกฤตการณ์แพร่ระบาดของไวรัส COVID-19. *วารสาร
ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*. 14(2), 14-25.
- Bruner, J. S. (1977). *The Process of Education*. Harvard University Press.
- Dunn, R. (1983). Learning style and its relation to exceptionally at both ends of the spectrum. *Exceptional
Children*, 4(6), 496-506.
- Grasha, A. F. (1996). Teaching with style: The Integration of Teaching and Learning Styles in the Classroom. *Teaching Excellence Toward the Best in the Academy*, 7(5), 1995-1996.
- Grasha, A., & Reichmann, S. (1975). *Workshop Handout on Learning Styles*. Faculty Resource
University of Cincinnati.
- Keefe, J. (1985). Assessment of Learning Style Variables: The NASSP Task Force Model. *Theory into
practice*, 24(2). 138-144.
- National Association of Secondary School Principals. (1979). *Student Learning Style: Diagnosing and
Prescribing Programs*. National Association of Secondary School Principals.
- Marshall, C. (1991). Teachers' learning styles: how they affect student learning. *The Clearing House*, 64, 225-226.
- Tyler, R.W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The University of Chicago press.